

DE CYCLI OP AARDE

9 november 1956

Goedenavond, vrienden,

Mag ik u er hernieuwd op wijzen aan het begin van deze bijeenkomst dat wij sprekers van de Orde noch alwetend noch onfeilbaar zijn. Wij hopen dat u hiervan nota wilt nemen en u een eigen oordeel zult willen vormen over hetgeen hier gesproken wordt.

Dan heb ik een tweede, misschien minder aangename mededeling voor u.

Door de toestand in de wereld - en vooral ook daardoor in onze wereld ontstaan - maakt het voor ons noodzakelijk in de eerste plaats alle beschikbare krachten aan te wenden om degenen die overgaan in verblinding, haat en duisternis, bij te staan. Dit betekent zolang deze toestand blijft bestaan, met een beperkt sprekerscorps zullen moeten werken. Wij hopen dat u hierin verdraagzaam zult zijn en dit van ons zult willen accepteren. Het geschiedt hier ten bate van allen - onverschillig welke nationaliteit, onverschillig welke instelling zij hebben - die gewelddadig zijn overgegaan in de laatste dagen en ook nu nog sterven in omstandigheden die het zeer moeilijk maken voor de geest om het voortbestaan onmiddellijk op de juiste wijze te aanvaarden.

Dit betekent ook, dat wij op deze avond enige wijziging in het programma aanbrengen. In tegenstelling tot hetgeen oorspronkelijk bedoeld was, zullen wij bij ontstentenis van onze spreker over esoterische zaken, gelegenheid tot vragenstelling geven. In de tweede plaats zal ik voor u, zowel het eigen onderwerp als het door u gekozen onderwerp, behandelen. Onze verontschuldiging voor deze noodzakelijke beperking. Wij zullen alles doen - zoveel mogelijk althans - de sprekers toch nog te doen rouleren. Maar het lijkt ons op het ogenblik niet doenlijk meer dan drie sprekers hoogstens per bijeenkomst beschikbaar te stellen.

Nu ik de bestuurskwesaties achter de rug heb, vrienden, zou ik met u willen gaan praten over verschillende dingen van deze wereld. En wel in de eerste plaats over:

DE CYCLI OP AARDE

De wereld is onderhevig aan voortdurende impulsen, die met vaststaande tussenruimten terugkeren. De verschijnselen die zij met zich meebrengen zijn in de historie herkenbaar, worden in de overlevering nog steeds uitgedrukt. Men noemt dezen wel: de cyclische verschijnselen.

Nu weten wij allen dat er een groot aantal verschillend is. De kortste loopt ongeveer drie dagen. Dit is een vitaliteitscyclus. Daarna kennen wij om 7 en 14 dagen. Maar wij kennen ook cycli van 3 jaren, van ongeveer één maand, van ongeveer $\pm 7\frac{1}{2}$ jaar, van 21 jaar, 250 jaar en 750 jaren, ook weer plus minus. Daarnaast kennen wij de grotere cycli, die liggen tussen de 2100 en de 2200 jaar en de grootste cyclus, die ± 2700 jaren neemt.

Dat deze cycli niet zonder enige reden of oorzaak bestaan, zal eenieder begrijpen. Toch kunnen wij deze verschijnselen niet terug brengen tot een geestelijke oorzaak. Wij weten dat zij veroorzaakt worden door het stoffelijke Al en de daarin optredende krachten en krachtverschuivingen. Het is interessant om na te gaan, hoe steeds weer bepaalde impulsen op aarde een totale verandering teweeg brachten. Het is ook interessant om na te gaan, hoe de ondergang en de ondergangperiode van grote staten, ja, van vaste landen zelfs, precies vallen in de grote cyclus van 2100 jaren.

Nu kunnen wij natuurlijk geen vergelijking maken met hetgeen hier op het ogenblik gebeurt. Wij kunnen niet gaan zeggen: "Dit is nu de grote cyclus en er komt een wereldondergang". Dat zou dwaas zijn. Wij moeten voor onszelf toch wel gaan constateren, dat, gezien de herhaling met bepaalde tussenruimten van grote wereldbranden met daartussen optredende kleinere oorlogen of zoals men het tegenwoordig noemt: politionele acties aanduidt, dat wij ons op het ogenblik bevinden in een stoffelijke beïnvloeding van deze wereld, die de gewelddadigheid sterk in de hand werkt.

Verder zijn er nog verschijnselen die ons al evenzeer doen denken aan oude gebeurtenissen. Wij zien steeds weer wereldrijken ondergaan door materialisme. In deze wereld is op het ogenblik het materialisme nog het meest belangrijke, de leidende gedachtegang. Het zal u niet verwonderen te horen, dat er verband bestaat tussen het materialisme en het geweld in dit geval. Want waar deze cyclische verschijnselen t.o.v. elkaar kunnen verschuiven, kan het voorkomen, dat meerdere krachten - praktisch gelijktijdig - op aarde werkzaam worden. Op dit moment is het inderdaad zo. De verschijnselen, verschuiven zich langzaam rond de aarde, iets wat een periode van 1 tot 3 jaren vraagt naargelang de cyclus, die loopt.

In de oudheid, in de werkelijke oudheid, is ontwikkeling van de mens tot ongeveer de tegenwoordige homo sapiens wel degelijk zwaar beïnvloed door gebeurtenissen van dezelfde geaardheid, die wij thans doormaken. Er is voortdurend weer een invloed van buitenaf geweest - van sterke invloed - die alle morele waarden ging veranderen, die mentale toestanden schiep, die als noodzakelijkerwijze bij gebrek aan geestelijke beheersing moesten leiden in gewelddadigheid en strijd en daarmee gelijktijdig de ontwikkeling van de nieuwe mens, de nieuwe vorm, en daarmee ook een nieuw moreel besef, een nieuw geloof en een nieuwe maatschappij. Wanneer ik spreek over maatschappij, dan denkt u ongetwijfeld aan de hedendaagse grote steden en cultuur. Maar elke kleine stam in de oertijd vormde op zijn manier toch ook een maatschappijtje. Een groepering met zijn eigen wetten, zijn eigen waarderingen, zijn eigen kunst, zijn eigen fouten en eigen deugden.

Daarna is de mens steeds weer door die cycli geleid. Eigenaardig genoeg deden zij dit niet alleen gelden op zuiver stoffelijk gebied, maar waren zij mede verantwoordelijk voor de geestelijke ontwikkeling van de mens. Die geestelijke ontwikkeling kwam n.l. tot stand nadat - onder invloed van de cyclus - de huidige, stoffelijke condities onhoudbaar bleken. Dan moest eerst de geest zich gaan aanpassen aan een nieuwe toestand. Als resultaat daarvan was men dan in staat ook stoffelijk een aanpassing te vinden, waardoor de door mij reeds genoemde vernieuwingen, inderdaad plaats konden vinden.

Wanneer u dit meer in het actuele zo dadelijk wilt overzetten, dan heb ik daartegen geen bezwaar. In verband met onze reeks van lezingen lijkt het mij toch goed om in de eerste plaats deze verschijnselen te zien als krachten die medevormend werken op de wereld en in verband staan met wetmatigheden van de materie.

Hoe komen dan deze cyclische verschijnselen tot stand? In de eerste plaats door de plaats die de zon inneemt in het Al in een vast omschreven baan. De zon loopt binnen het Melkwegstelsel weg van sommige sterren en benadert andere sterren. Zij verplaatst zich zelfs iets meer naar de rand van deze grote nevel en als resultaat kunnen wij zeggen dat haar eigen plaats t.o.v. het middelpunt al sterk bepalend is voor de werking - wisselwerking - die tussen zon en dit middelpunt van de sterrennevel bestaat. Deze wijziging is continu. Maar de realisatie daarvan door de schepselen op aarde kan niet continu zijn. Zij gebeurt schoksgewijze n.l. wanneer t.o.v. een aanvaarde - dus ook stoffelijk en geestelijke gerealiseerde toestand - een grote wijziging optreedt, dan moet dit een zekere afstand, een zeker merkbaar verschil betekenen voordat de mensheid zich daaraan aan gaat passen. Daarnaast hebben wij te maken met invloeden van de maan, de zon, de planeten, in kleine cycli en wat wij noemen de sterrenbeelden voor de grote cycli. Die sterrenbeelden tonen ons, dat rond ons de kosmos in beweging is. En dat wij dus t.o.v. het kosmisch middelpunt ook steeds weer een andere plaats innemen.

Ook hierdoor vinden wijzigingen plaats op aarde. Zij zijn klein en op aarde zelf praktisch niet merkbaar. Langzaam wijzigt zich b.v. de zwaartekracht. Het aardmagnetisch veld wordt sterker, of zwakker. Het is niet veel en deze kleine afwijkingen zijn praktisch niet te bemerken voor u, voor ons wel. Daarnaast zien wij, dat de straling, die vanuit de ruimte tot de aarde doordringt, ook varieert. Hierbij spelen weliswaar de planeten nog een grote rol, omdat zij door hun eigen baan en veld soms bepaalde bronnen van straling voor ons afschermen. In andere gevallen ook weer t.o.v. van hun eigen plaatsing van zon en aarde een toevloeien van deze straling tot de aarde bevorderen. De straling zelf komt uit verdere delen van de ruimte. Zij is zwak. Zij is niet eens te vergelijken met wat men aan verschillende soorten vindt hier binnen het zonnestelsel. Men zou haast willen zeggen "Deze straling is bijna etherisch". Want zij kan niet worden vastgesteld in licht, kracht; zij kan niet worden vastgesteld in een bepaalde trilling; zij kan alleen worden vastgesteld door de resultaten, die zij veroorzaakt. Het is zoiets als de lucht bij u. U bent er zo aan gewend om adem te halen, dat u van de lucht niets bemerkt, tenzij er een afwijking plaats vindt.

De afwijking echter in deze kosmische straling, groot genoeg om kenbaar te worden op aarde, spelen zich af over een zodanig lange tijd, dat de mensheid in doorsnee niet in staat is waarnemingen gedurende deze gehele tijd te bewaren en over te leveren. Eerst dan zou na een periode van ongeveer 40.000 - 45.000 jaren definitief vast te stellen zijn, wat er eigenlijk gebeurt. Het spijt mij dus, dat ik u moet vragen om hiervoor mijn woord te aanvaarden. Mijn woord, natuurlijk ondergeschikt aan en naast de vele andere grote leraren op esoterisch gebied, die deze zelfde stellingen aan de mensheid hebben voorgelegd. De ontwikkeling van de mensheid - vooral de geestelijke ontwikkeling van de mensheid - is zeer gediend met deze verandering. Stoffelijk betekenen zij voortdurend ongemak, strijd, lijden. Geestelijk gezien betekent juist dit ongemak, betekent juist deze strijd, een mogelijkheid te voorkomen dat de mens zo gemoedelijk wegdut in een gewontesleurtje. Per slot van rekening, wanneer u alles heeft wat u nodig heeft, en alles gaat zo gezellig verder, dan komt u er niet toe om grote risico's te nemen en werkelijke maatregelen te treffen. Toch zijn die dingen juist noodzakelijk willen wij van vooruitgang, vooral vooruitgang qua bewustzijn en geestelijk besef, enige sprake zijn.

Een oorlog met al zijn gewelddadigheid is voor ons verwerpelijk vanuit een persoonlijk standpunt. In kosmisch opzicht betekent zij een noodzakelijke verandering op aarde, een noodzakelijke omwenteling in menselijk denken, in de waardering die men heeft voor zijn bezit, voor zijn positie en wat dies meer zij. Ook op het ogenblik speelt zich - praktisch van 1890 reeds - een dergelijk proces op aarde af. Het samentreffen van meerdere cycli op één punt in de tijd betekent een opeenhoping van oorlogen, rampen, van ongevallen, kortom, alle waarden die voor de mensen uitermate storend zijn en die zijn genoeglijke gezapigheid van alle dag wegneemt. Echter, nogmaals, deze invloeden zijn stoffelijk. Wanneer die invloed stoffelijk is, dan zijn wij ook in staat om ons geestelijk daarboven te verheffen en ons daartegen teweer te stellen.

Een aardig voorbeeld daarvan hebben wij gezien in de periode dat Atlantis onderging. Ook toen waren er bewusten. D.w.z.: mensen die geestelijk boven de stof leerden te staan en die de stof maakten tot hulpmiddel van hun eigen ontwikkeling, i.p.v. het werkelijk doel van hun streven. Dezen konden zich redden en terugtrekken. Wat hen waardevol was; een esoterisch weten en magische kennis, ja, zelfs aan beschaving hebben zij over weten te brengen en eerst langzaam is hier en daar het bewustzijn weggestorven. De bewijzen daarvoor vindt u b.v. in de hollen-tekeningen, waar de oudere van lijn zuiverder zijn, van uitdrukking verfijnder, ik zou haast zeggen geraffineerder dan de lateren. Er sterft bij de mens, die dit geestelijk weten verwerpt, op den duur dit erfdeel af. Maar de werkelijk bewusten weten zich te redden, zij weten hun eigen gaven voort te planten en de wereld de mogelijkheid te geven althans in deze richting van geestelijke beheersing en geestelijk bewustzijn verder te gaan.

In deze dagen zouden wij kunnen zeggen dat precies hetzelfde geldt. Een mens die door hartstocht wordt opgezweept, die alleen maar kijkt naar stoffelijke waarden en stoffelijke risico's, zal ofwel te vlug handelen, ofwel niet handelen. Toch zijn beiden even fataal in deze tijd. Je kunt niet meer zeggen: "Ik ben neutraal en ik wil alleen maar mijn eigen zaakje behouden en beschermen". Je moet wel mee in de wereld.

De wijze, waarop je in deze wereld mee kunt doen met de mensheid, je aan kunt passen bij de heersende stromingen en toch voor jezelf je geestelijk bewustzijn vergroten, is de weg die een ontsnapping biedt uit alle ramp en alle ondergang, een geestelijke bevrijding betekent en steeds sterker beheersing van de stof.

Wie het zullen zijn, die in deze wereld de geestelijke vernieuwing tot stand brengen, weet men niet. Wel weten wij, dat er velen zijn die in de stof geïncarneerd op het ogenblik werken aan deze reddende geestelijke stroming. Wel weten wij ook, dat vanuit onze sferen en veel hogere sferen ook, voortdurend wordt gewerkt aan dit geestelijk bewustzijn. Daaruit vallen conclusies te trekken.

Er staat een vernieuwing van de mensheid voor de deur. Een vernieuwing, waarbij wij niet kunnen zeggen dat zij zus of zo zal geschieden, waarvan wij niet kunnen bepalen, of zij met rampen gepaard zal gaan, of dat de nieuwe levenshouding onder de volkeren een nieuw besef voor elkaar en voor menselijke waarden deze rampen zal weten te voorkomen. Maar hóe men ook kiest op deze wereld, de cyclus gaat verder. Wanneer deze cyclus haar voltooiing nadert, dan zal zij een nieuwe vorm van menselijk zijn hebben gesteld, een nieuwe vorm van menselijk denken, die op haar beurt een ontwikkeling door zal maken aan het peil van de stoffelijke vorm, waarin de geest moet incarneren, op een nieuwe hoogte zal hebben gebracht, de wereld zal hebben gemaakt tot een nieuwe en betere scholing voor alle geest, die daarop af moet dalen. Het was zo in de oudheid, het is zo in deze dagen. Want de stof is de school van de geest, maar slechts de geest die bewust streeft in deze leerschool, haar leerstof beheerst, d.w.z. haar eigen leven beheersen kan, is in staat om het volle nut daaruit te trekken.

Dat, vrienden, is dan de beschouwing die ik u had voor te leggen. Zijn er hierover vragen te stellen?

Vraag: Wat is een impuls?

Antwoord: Een impuls is een drijfveer, of drijvende kracht, die meestal plotseling optreedt en waarvan de bron dan wel bekend of onbekend kan zijn. Wanneer u dus een elektrische leiding heeft, waardoor een stroomstoot gaat, dan spreken wij over een impuls. In gelijke termen spreekt u ook over een impuls, wanneer een plotselinge verandering van zonnekracht op aarde magnetische storingen veroorzaakt. En bij een mens spreekt u ook over een impuls, wanneer waarden, die hij niet kan bepalen of beseffen, hem plotseling brengen tot een zekere wijze van handelingen. Wij kunnen dus zeggen: een impuls is een stuwende kracht die in de meest verschillende vormen op kan treden en in haar verschijningsvorm - ongeacht geaardheid en wezen - voortdurend impuls genoemd wordt, omdat hiermee niet haar wezen, maar wel haar kwaliteit wordt aangegeven.

Indien er geen vragen meer zijn, dan zou ik over willen gaan tot een onderwerp, dat u zelf heeft gekozen.

HET WERK VAN DE ORDE OP GEESTELIJK PEIL

Neen, om het uit te leggen is het zeer eenvoudig, om het in de praktijk te brengen vergt het helaas zeer veel kracht.

Het werk van de orde op geestelijk peil, zoals dit op het ogenblik wordt gebracht....

Wanneer een geest overgaat, dan zijn de laatste ogenblikken voor de overgang vaak mee bepalend voor de wijze waarop hij zijn nieuwe toestand van bestaan aanvaardt.

Voor de geest zijn verder het allerbelangrijkst, gevoelsimpulsen, emoties. Maar de emotie is de taal van het lichaam, die door de geest het beste wordt verstaan.

Het zal u duidelijk zijn dat omstandigheden, zoals op het ogenblik optreden b.v. in verschillende Oost-Europese staten, impulsen in de mens wekken, die wij op zijn minst noemen, haat en afkeer. Haat en afkeer gedurende de overgang. Dat is nog niet zo erg voor iemand die door een kogel wordt getroffen en die misschien nog droomt van vrijheid, die weet waar hij voor offert. Die kan - ondanks het feit dat hij eigen dood ongetwijfeld zal betreuren - toch aanvaarden dat er een voortbestaan is en kan zelfs met een zeker terzijde stellen van haat, luisteren naar degene die hen verder willen leiden.

Maar niet alleen zó sterven de mensen. U heeft het ongetwijfeld in de pers gehoord. Hongarije, mensen die op de meest wrede manier worden opgeknoopt langs de straten, het liefst zo, dat zij langzaam sterven. Mensen die uit elkaar worden gereten, die men een handgranaat tegen het lichaam bindt e.d. aardigheden. Mensen die in razernij vallen, omdat zij vrouwen en kinderen zien vermoorden. Mensen die sterven onder geweld, omdat zij hun schamel bezit zouden willen behouden.

Ja, wat moet ik daarvan zeggen? U kunt toch zelf wel begrijpen, dat de wijze waarop deze mensen overgaan, hun dompelt in een diepe woede en een grote haat, dat hun laatste impulsen een voortdurende verwensing en haatgedachte is. Wanneer je zo'n iemand niet kunt opvangen, niet kunt bereiken, niet kunt helpen, dan voegt hij zich bij de reeks demonische krachten die deze wereld bedreigen, waar zij hun eigen haat trachten uit te leven door mensen op aarde elkaar te laten doden.

U zult begrijpen dat dit voor onze Orde onaanvaardbaar is. Vandaar dat wij alles in het werk stellen wat wij kunnen om deze mensen te helpen. Wij trachten hen - juist in de periode dat zij nog in het astraal gebied volledig bestaan - te doen terugzien op de wereld met andere ogen. Wij trachten hen te bewijzen, dat hier sprake is van een jammerlijke vergissing, eerder dan van een gewelddadigheid die haat verdient. Wij trachten de Hongaren te tonen, dat de Russen ook geprikkeld zijn door de gewelddadigheden van de Hongaren tegen de Russen. Dat hij, terecht verontwaardigd, niet wetend wat er zich op hoger niveau en achter de schermen heeft afgespeeld, verdedigd in een wreedheid, omdat ook hij heeft leren haten. Wanneer dat gelukt, dan haat er één geest minder, dan zoekt er één ziel meer naar licht.

Bij de Rus is het precies hetzelfde. Het is niet alleen daar. De inwoners in de omgeving van Port Saïd, de Egyptische soldaten die daar gevallen zijn, de Israëliërs zelfs, die overgaan, die over zijn gegaan vol haat, die moeten ook worden opgevangen en geholpen. De Roemenen, de Tsjechen, de gedeporteerden en standrechtelijk terechtgestelden in Oost-Duitsland, de slachtoffers in Polen, de met dood of dwangarbeid bestrafte stakers uit de buurt van de Oekraïne, de rebellerende studenten die werden neergeknuppeld in een meer noordelijk van Rusland, dat is meer opeens dan verwerkt kan worden door onze groepen. Dat kun je maar niet zo even af doen. Daarom ons werk, dat bestaat in de eerste plaats door het voortdurend opvangen van al die zielen die op het punt staan om te sterven.

Wanneer een menselijk lichaam begint te zieltogen, dan móeten er al - onverschillig van wie, als het maar lichtende geesten zijn - een paar aanwezig zijn. Zij moeten trachten in dit stervende denken een visioen te brengen van schoonheid, een gedachte-impuls te geven die lieve herinneringen wekt, die een ogenblik de haat doet verbleken voor iets beters. Daarna moet de geest die zich van het lichaam bevrijdt, geleid worden in het astrale gebied. Zo mogelijk met een terugblik op deze wereld en niet alleen op eigen leven. Er moet getracht worden een begrip bij te brengen voor wat er precies gebeurt, of wat precies de oorzaken zijn. Wanneer dat is gelukt, dan moet zo'n iemand rust hebben, veel rust, dan moet hij sluimeren boven het astraal gebied. Na die sluimering, die kort of lang kan zijn volgens uw tijd, het gaat van enkele minuten af tot perioden van jaren, maar meestal is dat niet zo buitengewoon lang, dan moet zo'n iemand opgenomen worden in een lichtere sfeer.

Dan moeten wij trachten om alle drijfveren die die geest nog heeft, vrijheidsdwang van de Hongaren, de haat van het onverwachte verzet, dienstig te maken aan een geestelijk juist en rein doel.

Het geldt niet alleen daar. Ik zei u reeds, het geldt voor de hele wereld. Kunt u zich voorstellen hoe velen uit de geest op het ogenblik op aarde bezig zijn juist met dit werk? En ook dat werk is nog niet alles. Er zijn mensen die driftig zijn en die een hoge plaats hebben. Een hoge plaats in een regering die misschien een oorlog zouden kunnen forceren, die gewelddadig in zouden kunnen grijpen zonder meer.... wij zouden ze kunnen begrijpen, maar dit zou zo noodlottig zijn. Hier moeten inspiratieve gedachten binnendringen en het beeld duidelijker maken, tonen wat de werkelijke consequenties zijn, tonen waar de werkelijke fouten liggen. Hier moeten mensen worden aangespoord tot de juiste daden, tot de juiste wijzen van sympathie betoog, maar ook de juiste wijze van behandeling van de tegenstanders.

Begrijpt u nu, waarom wij zo weinig sprekers beschikbaar hebben? Het is voor ons geen prettige tijd. Zeker, wij kennen ons eigen licht en ons eigen geluk, maar te zien, dat dat zo bij de mensen mankeert, dat is iets droevigs. Het is voor ons ook een leerrijk ogenblik, wanneer een van onze leden iemand mee heeft kunnen nemen naar een lichte sfeer. Wij zijn gelukkig, wanneer wij een ziel kunnen redden, zeker, maar er lijden er nog zoveel, er dreigen er zoveel in een wereld van nevel en duister te verzinken.

Anderen werken misschien op een andere wijze dan wij. Maar wij menen dat het stempel der verdraagzaamheid ook gezet moet worden op het huidige conflict, opdat er een begrip komt voor noodzaken, een begrip ook voor Ruslands handelwijze, een begrip voor de wreedheid van de Hongaren, een begrip voor de aanval van de Israëliërs, maar ook van het verzet, dat door hen werd ondervonden gedurende zo lange jaren van Egypte af. Een begrip van Nederland voor de Indonesiërs, maar ook van de Indonesiërs bij de Nederlanders. Het is een heel groot werk, dat kan ik u wel vertellen. Onze groep is niet klein, dat kan ik u wel vertellen. Onze groep is niet klein, maar op dit ogenblik moeten wij alle krachten inspannen willen er geen slachtoffers vallen.

Ik hoop, dat ik u duidelijk heb gemaakt, wat wij ongeveer doen. Hoe wij het doen? Met kracht en gedachten, ons eigen wezen geheel uitgietende en een enkele impuls die wij naar een mens toezenden, onze eigen lichtende kracht als een beschermende mantel plaatsende rond een ziel, die bijna teloor zou gaan. Dat zijn woorden, dat begrijpt u niet. U denkt dat u het begrijpt, maar dat zijn dingen die weet u pas werkelijk wanneer u in de geest leeft. Ik kan u alleen zeggen: ons werk is nodig. Het is nuttig en het blijft niet geheel zonder resultaat, al zouden wij wensen, dat het resultaat groter was.

Heb ik daarmee uw onderwerpje voldoende belicht?

Vraag: Zou het niet beter zijn degenen te beïnvloeden, die de haat verwekken?

Antwoord: Als wij dat zouden willen doen, zouden wij alle mensen moeten beletten geboren te worden. De oorzaak van de haat ligt niet bij een bepaalde partij, bepaalde staat, een bepaald volk, of een bepaalde ideologie, de oorzaak van de haat ligt in de mens zelf. Zolang er mensen op de wereld zijn, is er ook haat. Kijkt u maar eens naar de Bijbelse geschiedenis. Adam maakte Eva reeds heftige verwijten en Kain sloeg Abel dood. Sindsdien is het altijd zo geweest. Juist de weg die de mensheid gaat, een weg die individuele ontwikkeling betekent, veroorzaakt de haat. Want ieder meent steeds dat zijn weg de enig juiste is. Dat is het dan ook waartegen wij strijden.

Wij kunnen niet strijden tegen de leerschool die de mens zichzelf oplegt. Wij kunnen geen oorzaken wegnemen, indien dezen een noodzakelijk deel vormen van een noodzakelijke bewustwordingsmogelijkheid, wel kunnen wij trachten te voorkomen dat te velen ondergaan in het proces van het leren. Wij zullen dus trachten degenen die deze moeilijke en zware scholing door moeten maken in het leven, de geestelijke baten daarvan te tonen. Hierdoor kunnen zij tot aanvaarding komen, Aanvaarden is meer dan het voorkomen in de knop, waarvan u spreekt.

Vraag: Dit is een geval van: Ken uzelf. Kunnen degenen die zichzelf kennen dus zelf een vrede uitstralen, waardoor zij de anderen steunen die het gebeuren ondergaan.

Antwoord: Inderdaad, ik heb het hier niet uitgesproken, omdat het deze avond niet mijn taak is hier een beroep op u te doen. Het is slechts mijn taak het gestelde onderwerp te behandelen.

Dit kan ik u wel zeggen: Beter dan alle gedachten voor de onderdrukte partijen, beter dan alle strijdvaardigheid tegen degenen die gij onrechtvaardigen acht, is het in eigen omgeving vrede te scheppen. Wie vrede rond zich schept, schept harmonie. Hoe meer harmonie er tussen de mensen bestaat, hoe meer disharmonieën er zullen worden onderdrukt uit het bereik der mensheid uitgebannen tot zij elkaar vernietigen. Dit laatste klinkt misschien niet erg verdraagzaam, maar het gaat hier dan ook eerder om gedachten en gedachtebeelden dan om de mensen. Ik hoop dat u dit zult begrijpen. Wij kennen onszelf ongetwijfeld goed. Maar de meesten van ons weigeren die kennis te aanvaarden.

Sta mij toe dit voor u te definiëren. Wij zullen onszelf in deze definitie niet buiten sluiten. Elk mens is egoïstisch en denkt egocentrisch zolang geheel zijn beleving gericht blijft op het "IK". Een andere beleving is binnen het stoffelijke niet mogelijk, tenzij men eerst alle stoffelijke waarden van het "IK" beheerst en verwerkt. In de tweede plaats stellen wij hierdoor alles in relatie tot onszelf, wanneer wij deze relatie aan kunnen passen aan onze hoogste geestelijke idealen, dan zal de werking hiervan voor ons een verruiming van onze eigen persoonlijkheid betekenen. Hoe groter ons wezen wordt door zijn harmonische banden met het leven, hoe zuiverder ons beeld van het leven zal zijn. Hoe zuiverder ons beeld van het leven is, hoe meer wij voor anderen zullen zijn in kracht, die rust geeft, vrede schenkt en bewustwording mogelijk maakt.

Hierin echter falen wij allen nog te vaak. Wij in de geest zo goed als u in de stof. Ondanks dit falen kunnen wij echter toch altijd blijven streven naar een steeds juistere aanvaarding van het leven en in steeds juistere waardering van het leven en van al, wat daarin gebeurt. Dit kunnen wij alleen, wanneer wij beginnen met ons streven waar wij de dingen kennen. Al wat u bereikt aan verhalen over Hongarije, Egypte en de Suez-kwestie enz. kunt u niet in zijn geheel juist beoordelen. Wat u wel kunt beoordelen is waarom u ruzie heeft met uw buurman. Wel kunt u beoordelen in hoeverre u onrechtvaardig bent geweest tegenover iemand in uw omgeving. U kunt ervaren en bepalen of u van anderen soms meer eist dan uzelf bereid bent aan anderen te geven enz. Stel dus deze dingen vast. Zorg dat u hier, waar u kunt oordelen, voor uzelf steeds verantwoord en gerechtvaardigd bent in alle dingen. Gelukt u dit, dan hebt u meer gedaan dan u kunt doen indien u een kruistocht begint om de wereld te bekeren.

Dit is dan mijn mening in antwoord op hetgeen wat u vaststelde.

Reactie: Alles wat ik in de wereld zie, vind ik terug in mijzelf. Indien wij iets afkeuren in de wereld, zijn wij mede verantwoordelijk voor dit gebeuren, voor deze daad.

Antwoord: Dit is logisch. Het is onmogelijk binnen de wereld iets te erkennen dat reeds niet in beginsel in uzelf aanwezig is.

Reactie: Wij dienen dus onszelf te kennen om de wereld juist te zien?

Antwoord: Om de juiste wereld te zien. Eigenlijk komen wij hiermee in de Mahayana-filosofie terecht. Deze zegt ons en dit kan ik volkomen onder schrijven:

Elk beeld van de wereld dat wij in ons dragen is waan, zolang wij onszelf niet in waarheid kennen. Eerst wie zichzelf in waarheid kent en beschouwt, zal in staat zijn, zijn wereld waar te zien. Tot deze tijd is al wat men buiten zich weet een waan die voortkomt uit het "IK", doch gerealiseerd wordt buiten het "IK".

U ziet, wij kunnen het met elkaar eens zijn.

Vraag: Indien man en vrouw voortdurend met elkaar botsen alle goede pogingen ten spijt, hoe kan men daar dan iets aan doen?

Antwoord: Heel eenvoudig. Vergeet wie jezelf bent.

Dat is wel heel erg moeilijk natuurlijk. Maar wanneer je leert te vergeten wat jouw rechten zijn, wat jouw mening is en alleen datgene, wat direct vernietigend is tracht te voorkomen of te herstellen, dan zul je op den duur harmonie kunnen vinden.

Hardheid wekt hardheid, twist baart twist. Verdraagzaamheid en zelfbeheersing daarentegen - ongeacht de stormen die aan het resultaat misschien voorafgaan - brengen uiteindelijk verdraagzaamheid voort.

Vraag: Wanneer de één het geestelijk bewustzijn tracht te vergroten en de ander daarover steeds satirisch is, dat kan dat toch nooit samen blijven gaan?

Antwoord: Dat kan wel, wanneer degene die naar een hoger bewustzijn streven, begint met zijn hoog geestelijke beginselen in de praktijk te brengen. Men realiseert zich, dat elke geestelijke bewustwording het resultaat is van een offer. Men vergeet dit al te vaak. Men meent het geestelijk beginsel, dat men - verkeerdelijk dan - buiten zich ziet, hoger te moeten stellen dan het stoffelijke, waaruit het toch uiteindelijk geboren moet worden. In een dergelijk geval is natuurlijk geen samengaan mogelijk. U kunt niet verwachten dat een ander zich aan uw geloof houdt. Men kan zelfs niet verwachten, dat dit geloof door andersdenkenden altijd zal worden gerespecteerd. Want alle geloof is in zich onlogisch.

U kunt zich echter wel een respect voor uzelf verwerven. Dit kunt u waarschijnlijk alleen, indien u bereid bent het uiterlijk geestelijk streven voor het innerlijk geestelijk beleven te verwisselen. Dit laatste brengt misschien minder mooie woorden en minder hoogdravende gedachten, het voert u echter tot groter zelfbeheersing en een sterker zoeken naar het aanvaarden van de ander volgens zijn werkelijke waarde.

Ik kan hier niet verder op het geval ingaan, maar meen toch hiermee mijn gedachtegang in deze duidelijk genoeg te hebben uitgedrukt.

Vraag: Ik ben nieuw hier. Ik zou daarom graag willen weten, hoe u denkt over crematie?

Antwoord: Ach, wij vinden het een zeer zindelijke wijze om de stoffelijke restanten van het aards bestaan op te ruimen. De geest die hierdoor lijdt, zal ook - en waarschijnlijk langer - lijden bij begraven. De geest die hierdoor niet lijdt, zal bij een andere wijze van vernietiging ook niet lijden. De vraag is dus hoofdzakelijk, wat zijn de voor en wat zijn de nadelen. Het nadeel is dat de onbewuste geest zich sterk identificerende met het verlaten lichaam, op een gegeven ogenblik komt tot een aan den lijve mee beleven van het verbrandingsproces. Hiertegenover staat, dat hierdoor een snelle en volledige realisatie van het feit van de overgang een zekerheid wordt, zodat zo'n iemand dus veel gemakkelijker van geestelijke zijde benaderd kan worden.

Het begraven daarentegen zal soms resulteren in een algehele reproductie van het vervalverschijnsel van het lichaam. Dit neemt in verhouding langere tijd en ook hieraan is veel lijden verbonden. U zult dan ook bemerken, dat volkeren en groepen die het stoffelijk leven minder hoog achten, of de dood beter begrijpen, over het algemeen één van deze twee wegen kiezen: ofwel het lichaam zo prepareren, dat de vorm daarvan voortdurend behouden zal blijven, dan wel het lichaam geheel qua vorm vernietigen. Dit laatste meestal door verbranding, maar soms ook door het aan dieren als voedsel voor te werpen. Crematie is dan ook o.i. zeer zeker acceptabel. Neem mij niet kwalijk dat ik hierop niet verder inga. Het is echter de bedoeling op het ogenblik allereerst de vragen te beantwoorden die direct betrekking hebben op de behandelde onderwerpen.

Vraag: Als ik u goed begrijp is de verdere bewustwording van de geest en ook haar beleven op aarde hoofdzakelijk een stoffelijke kwestie. Is het mogelijk dat men hetzelfde meerdere malen zal beleven?

Antwoord: Ik zou het zo uit willen drukken: Een geest kan hetzelfde meerdere malen mee moeten maken. Ofwel in haar nieuwe levens, dan wel door een veelvoudige geestelijke herhaling en herbeleving. Dit laatste komt vooral in de meer duistere sferen nogal eens voor. Een volkomen gelijk beleven bij reïncarnatie op aarde zal alleen voorkomen, indien de geest hieromtrent geen bewustzijn bezit, ofwel niet in staat bleek krachtens dit bewustzijn vorm te geven aan het stoffelijk deel van haar leven.

Vraag: Het goede behoeft toch niet eerst geestelijk te bestaan voor men het stoffelijk in de praktijk kan brengen.

Antwoord: Inderdaad. Maar zoals u zich misschien kunt realiseren, zijn in dergelijke gevallen de eerste ogenblikken na de overgang wel zeer belangrijk. Dit is dan bepalend voor het bewustzijn en het gezelschap dat de geest zich kiest. Wanneer er een nadelige impuls bestaat vanuit de stof, dan kan de geest daarvan wel vrij zijn, maar stoffelijke is het een emotionele toestand. D.w.z. dat deze tendens mede door de geest wordt gerealiseerd en ook - althans in de meeste gevallen - geaccepteerd. Verwerpt de geest, dan zal reeds voor de dood veelal een zekere aanvaarding van de toestand tot stand zijn gekomen. Dit gebeurt echter zelden. Meestal zal de geest het gebeuren als emotionele impuls in zich dragen. Het resultaat is, dat zij - ondanks haar scheiding van het stoffelijke, die zij vaak niet eens geheel beseft - zal trachten het resultaat van haar impuls uit te werken en dus daden ook op stoffelijk peil verder zal stellen. Dit komt helaas vaak voor. Daarvan bevrijd kan die geest op den duur misschien wel erg hoog stijgen en een zeer lichtende geest worden, maar zolang zij onder de ban staat van deze emotie, zal haar streven en handelen hierdoor grotendeels worden bepaald met alle gevolgen van dien.

Vraag: Is treuren schadelijk voor degenen, die van ons zijn heengegaan?

Antwoord: Treuren is begrijpelijk, maar het lijkt mij toch niet goed. In vele gevallen betekent treuren n.l. een verwerpen van het goede dat het leven biedt. Ik meen, dat een ieder die bewust wil leven zich zal realiseren, dat je wel niets bewust mag begeren, maar dat je daarentegen ook niets van de wereld mag verwerpen. Degene die treurt, sluit zich af van de wereld. Zijn wereldervaring wordt daardoor kleiner. Ik meen dan ook, dat treuren in deze tijd weinig waarde heeft. De geest wordt hierdoor bemoeilijkt in haar poging de mens te helpen, of hulp van de mens te ontvangen. Indien u mij zou vragen wat mijn waardering is voor treurmuziek uitgezonden aan de hand van het gebeuren van de laatste dagen, ofwel over redevoeringen, meetings enz., dan kan ik zeggen, dat mij dit een ongezond iets lijkt.

Ik kan mij voorstellen, dat men een ogenblik wil af reageren wat men aan spanningen in zich draagt. Het is m.i. echter ongezond een ieder te dwingen gelijke emoties door te maken. Verder lijkt het mij gevaarlijk op deze wijze de zenuwen sterker te spannen en sterker gespannen te houden dan werkelijk noodzakelijk is. U ziet dus, dat ik vanuit mijn standpunt ook deze treurigheid niet kan accepteren, de ogenblikkelijke impuls van de mens wel, maar in geen geval accepteer ik een kunstmatig verlengen, of aankweken hiervan. Ook bij het persoonlijk treuren zien wij dit in vele gevallen gebeuren. Dan kunnen wij vaststellen dat geen werkelijke treurnis bestaat, waar men deze kunstmatig weer in zich opwekt om zich op deze wijze aan een bepaalde noodzaak en verantwoordelijkheden in het leven te kunnen onttrekken. Dat is absoluut ongezond.

Vraag: Dan keurt u dus waarschijnlijk ook het oprichten van oorlogsmonumenten, monumenten voor Onbekende Soldaat e.d. af?

Antwoord: Inderdaad. Wat is een oorlogsmonument anders dan een gedenkteken van de haat? Ook een Onbekende Soldaat. Zou het niet beter zijn geen gedenkteken op te richten voor de helden van de oorlog, of de Onbekende Soldaat, kortom, voor hen, die zijn gevallen in de strijd, maar in de plaats daarvan ze op te richten voor degenen, die hun leven lieten op andere wijze, n.l. in dienst der mensheid?

Laat men een gedenkteken zetten voor de artsen, die in en door de uitoefening van hun beroep zijn gestorven en niet voor soldaten. Laat men, indien men dan al een onbekende wil eren, de onbekende plichtsgetrouwe arbeider eren, gestorven na een leven vol plichtsbetrachting zonder dat iemand het wist. Iemand die toch in zijn kleine en schijnbaar onbelangrijke werkkring hielp de wereld te bouwen waarin u allen leeft. Laat men geen generaal eren en geen politicus, maar een filosoof en een componist, een mens die de wereld iets heeft gegeven en niet iemand die, al was het ten koste van zichzelf misschien, de wereld en de mensheid iets heeft ontnomen.

U moet mij niet kwalijk nemen, dat ik op deze wijze stelling neem tegen al deze gedenktekens.

Ik kan begrijpen waarom men ze opricht. Ik kan ook begrijpen waarom men zegt: "Hier werden zoveel Joden neer geknuppeld" en een plaquette aangeeft: "Daar werden zoveel Nederlanders gefusilleerd". Nogmaals: ik kan het begrijpen.

Maar ik denk, dat men deze dingen beter in het hart mee kan dragen. Dit moet men niet propagandistisch ten toon stellen. Indien men iets wil gedenken, gedenk dan hoe iemand gestorven is in de poging een ander te helpen, richt dan een gedenkteken op voor degenen die dag en nacht hun leven gewaagd hebben en hun krachten gaven voor anderen tijdens de watersnoodramp. Gedenk hen die trachten mensen te redden. Zij zijn het in mijn ogen meer waard, Ja, wat meer is: ik denk dat dit een edeler voorbeeld is voor het nageslacht en niet zal leiden tot verering die ontaardt in een eredienst van een gewelddadige dood.

De toestand in de wereld van het ogenblik toont ons, hoe geweld de uiteindelijke oorzaak is van de ellende voor alle mensen. Zij die gestorven zijn voor een ideaal, kunnen wij stil gedenken, eren en groeten, zeker, maar wij moeten ze niet vereeuwigen, wanneer hun middel geweld was. Men vergeet immers het ideaal en stelt daarvoor uiteindelijk de mens met zijn daden in de plaats. Ik denk hier o.a. aan de vele oorlogsverzets- en bevrijdingsgedenktekens in Nederland. Degenen die daar worden geëerd, zijn gestorven omdat zij vrijheid wensten voor een ieder in Nederland. Degenen die hen vereren, zijn geneigd de vrijheid van anderen ter wille van dit gedenken te beknotten. Zo gaat het altijd.

Men eert een soldaat, omdat hij voor zijn vaderland is gestorven, gebruik dan het gedenkteken om ook anderen aan te moedigen voor het vaderland te sterven, ongeacht de reden van deze eis. Voor de staat, voor het land, voor het regime, maar niet voor de mensheid, daarin schuilt de fout. Juist daarom acht ik dergelijke dingen uit de boze. Ik wil hier meteen bijvoegen: dit is mijn persoonlijk oordeel, ofschoon ik weet dat velen in onze groep het met mij eens zijn.

Ik zou zeggen: Gedenk slechts hen die de wereld iets wisten te geven. Zij zijn het waard hun voorbeeld en de herinnering daaraan zullen anderen misschien ertoe bewegen ook op hun beurt de wereld iets positiefs te geven. Dit kan men echter niet zeggen van degenen, die geëerd worden, omdat zij de dood gaven aan anderen, hoe goed zij dit ook bedoelden, hoeveel zij ook geofferd hebben. Want zij zouden er de aanleiding toe kunnen zijn dat iemand zich geroepen voelt op zijn beurt het leven van anderen te nemen in de hoop zo hen in eer en moed gelijk te komen.

De wereld heeft geen behoefte aan helden. De helden van het geweld zijn meestal geestelijk niet geheel volwassen mensen. Zij hebben een kinderlijke mentaliteit. Slechts zelden is een held een rijp geestelijk bewust mens, maar dan sterft zo'n iemand ook niet, omdat hij voor geweld, geweld heeft gegeven, maar omdat hij anderen heeft willen redden. Daarom: eer de geestelijk volwassen mens. 'De mens die heeft geleerd dat het enige wat je voor de mensheid kunt doen steeds blijft: een geven. Ongeacht de kosten voor jezelf, wanneer je daartegenover niets neemt.

Ik hoop, dat u mij deze ontboezeming niet kwalijk neemt. Uw vraag leidde mij hiertoe. Waar er geen vragen meer zijn, geef ik thans het medium vrij. Na de pauze zult u met een tweede spreker de avond voort kunnen zetten.

Goedenavond.

HET BEANTWOORDEN VAN VRAGEN

Goedenavond vrienden.

In afwijking van het gebruikelijke programma zullen wij ook deze avond uw vragen beantwoorden. Want u weet wanneer ikzelf ga praten, wordt het vaak meer een conference dan een esoterische lezing. Dat risico wil men met mij liever niet lopen, dus stel maar uw vragen, mits zij niet persoonlijk zijn.

Vraag: In uw voordracht over de "Evolutie van de Geest" maakte u duidelijk dat sferen bewustheidsgraden, of -gebieden zijn.

Is het juist te stellen dat de sfeer naarmate zij een hoger bewustzijnsgebied omvat, de intelligenties van grotere ruimtelijke omvang tot verblijf dient; dus niet alleen hen die b.v. tot de aarde behoren, maar ook degenen welke dezelfde graad van bewustzijn hebben, maar deze verkregen op andere planeten, zelfs van andere zonnestelsels enz. Dit zou ertoe leiden, dat de hoogste sferen het heelal omvatten en de laagste een eng bereik hebben, omdat de lagere geest aan zeer beperkte voorstelling blijft gebonden.

Antwoord: Ik kan niet anders zeggen, dan dat het volledig juist is. Ik zou trots op mijzelf geweest zijn, als ik het zo had geformuleerd. Om het nog eens duidelijk te stellen: Hoe lager de sfeer, hoe sterker er een vormbewustzijn optreedt. Dit is een beperking van eigen waarneming, eigen voorstellingsvermogen e.d. Naarmate men vrijer bevattelijk wordt voor alle indrukken die op het hoog geestelijke peil liggen, zal het gebied, waarover contact mogelijk is, zich zeer uit breiden. Hierdoor is het mogelijk, dat de hoogste sferen de gehele kosmos omvatten met alle grotere en kleinere krachten, die daarin aanwezig zijn.

Vraag: Uw opmerkingen naar aanleiding van mijn vraag omtrent de tegenstrijdige theorieën t.a.v. het ontstaan van het heelal zijn mij niet geheel duidelijk. Vanzelfsprekend veroorzaken de enorme afstanden in de ruimte grote tijdsverschillen tussen het gebeuren en de waarneming daarvan. Uw verdere woorden zijn echter voor mij niet verhelderend, Mag ik nadere uitleg?

Antwoord: Indien u mij wilt zeggen, welke punten onduidelijk waren...

Reactie: Dit herinner ik mij niet geheel. Indien de vraag u niet ligt, zal ik hem graag een volgende keer stellen.

Antwoord: Nu ja, als je het mij niet toevertrouwt, moet je het zelf maar weten.

Reactie: Zo was het niet bedoeld, maar ik weet het op het ogenblik zelf niet precies meer..

Antwoord: In de verhandeling over de drie-eenheid in het menselijk leven: Vader, Zoon, Heilige Geest is duidelijk gemaakt, dat de levenskracht is het Vadersaspect, het bewuste leven is het Zoonaspect en het door beide samenwerking verkregen begrip van het leven, de Heilige Geest.

Wanneer u nu denkt aan de driehoek Osiris, Isis, Horus, dan is Horus het geesteskind van Osiris en Isis. D.w.z., de nieuwe bewustwording ontstaan uit de wisselwerking Osiris-Isis, Vitaliteit (geest) Stof. In feite is hier Horus de zoon en het nieuwe inzicht tegelijkertijd. Men kan trouwens elke nieuwe bewustwording, dus het derde element der drie-eenheid als de vrucht - dus het kind - van beide eersten beschouwen. Daardoor komt de voorstelling "zoon" als tweede aspect in het gedrang en voldoet het moedersaspect (Isis) eerder als tweede aanzicht.

Mag ik hierover Uw zienswijze vernemen?

Zolang wij een cultus, of religie hebben die gebaseerd is op de seksuele voorstelling, is dit laatste niet slechts redelijk, doch zelfs noodzakelijk. Maar wanneer wij verder komen en het geestelijk bestaan niet langer verwarren met het stoffelijk voortplantingsproces, wordt voor ons de Vader gelijktijdig de Zelf barend en kan tussen Osiris en Isis, die tussen Vader en Moeder als noodzakelijk voor het ontstaan van de geest naar voren komt, bestaan. Osiris en Isis zijn praktisch gelijkwaardige Goden. Terwijl Horus een vorm van Osiris is en niet slechts het "kind". Hier begeven wij dus onszelf op het moeilijke terrein van filosofische uitleg van de Egyptische mythologie.

Ik meen dus, dat het duidelijkheidshalve beter is ons te houden aan de in het Christendom gangbare vorm van de drie-eenheid te weten: Vader, Zoon en Geest. Hierin is de Zoon, datgene, wat onmiddellijk uit de Vader voortkomt. Uit de onbegrensde vitaliteit van het eeuwige wordt het begrensd eeuwige geboren, het onbegrensd eeuwige en het begrensd eeuwige baren nu door hun tegenstelling - dus niet in samengang, zoals Osiris on Isis - de begripswereld, waaruit de geest zich kan ontwikkelen.

Ik geloof dus, dat wij hier toch met een uitgesproken verschil te maken hebben, dat ons de Christelijke Drie-eenheid doet prefereren boven de samengestelde drie-eenheid der Egyptische mythologie.

Vraag: Op de 27ste juli jl. blz. 569 is als antwoord op een vraag over de brochure van Ashtar vermeld, dat het werkje lijdt onder de onvolledigheid van gedachtenoverbrenging tussen twee werelden. Mijn vraag is nu, of die moeilijkheid geen bezwaar is geweest om de juistheid te kunnen aannemen van Ashtar over een poging van wezens van de planeet Garouche om het menselijk leven op de aarde te vernietigen, welke poging door de Marsbewoners verijdeld is die daarvoor door de Garouchc wezens gestraft zijn.

Antwoord: Het is zeer moeilijk om dit geval mijn antwoord zuiver te stellen. Als ik mijn mening hierover moet zeggen, dan is een grote belangstelling voor wat men Science Fiction, ofwel het wetenschappelijke sprookje noemt sterk mede aansprakelijk voor de wijze waarop men dit voorstelt, zodat in dit bericht m.i. wel zeer grote hiaten t.o.v. de waarheid schuilen. Ik hoop dat men mij dit niet euvel duidt.

U stelde een vraag. Ik kan echter zeker zeggen dat zover wij in deze zaken een overzicht hebben - en dat is meestal behoorlijk ver - dat de toestand niet is zoals geschilderd wordt. Dit is voldoende, geloof ik. Degene die ik op zijn tenen heb getrapt, wens ik toe, dat hij op dit gebied geen eksterogen heeft. De vraag liet een ander antwoord niet toe.

Vraag: Is er inderdaad zoiets als een Ishatar die via een andere sfeer de aarde kan bereiken?

Antwoord: Die is er, al heet hij geen Ishtar, maar Ashtar. Een klein verschil. Ishtar is n.l. een oud-Babylonische Godin, die in zich de meeste eigenschappen van Venus en Diana verenigt. Dit naargelang zij zich in het ene, of het andere aspect van haar wezen uitte. Ashtar is een geestelijk hoogstaande persoon, levende in de stof en sprekende tot deze aarde via de geest. Zoals ik zei: een klein verschil. Dat de persoonlijkheid bestaat kan ik inderdaad bevestigen.

Ik ben echter bang, dat de vliegende-schotelkoorts en de malaria-infectie met ruimtelijke belangstelling door het menselijk voorstellingsvermogen, dat wat mogelijkerwijze zou gebeuren door de menselijke gedachtengangen en het menselijk voorstellingsvermogen zeer dramatisch doet voorstellen, dat bij onderbewuste invloeden mede voorstellende als komende uit de ruimte. Zo ontstaat een mengsel van "Wahrheit und Dichtung". Dus niet van "Dichter und Bauer", hoor. Eigenlijk is het de verdichter en Ashtar in dit geval. Hierbij is het zeer moeilijk voor de lezer uiteen te houden, wat nu van de dichter en wat er van Ashtar komt.

Op zichzelf is dit niet verwonderlijk. Dergelijke dingen komen vaker voor naarmate een beweging meer mensen en meer belangstelling tot zich trekt, zodat 'de cent ale' figuren belangrijker worden, is het gevaar ook groter dat zij zich sterk gaan inleven in de mogelijkheden van hun toestand en positie. Hierbij wordt hun belangstelling sterk gericht op de materie, die zijzelf doorgeven. Gebeurt dit, dan komt eigen mening, eigen opvatting er steeds sterker tussendoor. Hierdoor ontstaat een wisselwerking tussen onderbewustzijn en werkelijke impuls, wat daaruit te voorschijn komt

Reactie: Hutspot.

Antwoord: Zeg nu maar eens stampot.

Ik moet dus zeggen: wezens als in deze geschriften voorgesteld, bestaan. De naam Ashtar is ons evenzeer bekend, waar wij het bestaan van deze persoonlijkheid hebben onderzocht n.a.v. een vraag die enige tijd geleden op een andere bijeenkomst werd-gesteld. Deze persoon bestaat inderdaad. De capaciteiten van deze persoon, zowel als van verschillende anderen, doen ons veronderstellen, dat een uiting op aarde voor hen zeer zeker mogelijk is door geconcentreerde gedachtenprojectie en een medium.

Aan de andere kant vragen wij ons af, of deze mededelingen niet een klein beetje overdreven worden. In zo'n geval wordt dan de wens vaak de vader van de gedachte en kom je ertoe te zeggen: "Er staat een vloot van ruimteschepen klaar om op aarde te landen". Maar nu komen zij niet. Daarvoor moet je dan een verklaring vinden en de eenvoudigste is wel: zij hebben er oorlog gehad, waardoor die vloot vernietigd is, of zoiets.

Zo ontstaat een spel waarbij de eerste onbewuste onwaarheid een verklaring afdwingt, waardoor op den duur een hele reeks van onwaarheden wordt samengeweven. Ook dit geschiedt vaak onbewust. Er behoeft dus nog geen sprake te zijn van een volbewust bedrog. De noodzaak om bepaalde factoren te verklaren wordt hier echter tot noodzaak, bewust of onbewust, de waarheid te verdraaien. Dit is een proces, dat lange tijd verder kan gaan.

Vroeger zeiden zij altijd: "In de wereld van de mensen is er maar één ding vruchtbaarder dan het konijn en dat is de leugen".

Ik hoop, dat dit dan voldoende is.

Vraag: Op blz. 70 van nr. 4 wordt een vraag gesteld over het lijden die eindigt met: "Waarom moest Jezus, Die toch een volmaakt harmonisch Mens was, ook lijden?" De spreker antwoordde: "Als Jezus een volmaakt harmonisch Mens geweest was, zou Hij niet hebben kunnen lijden". Telkens als ik dat iemand voorlees, krijg ik een geweldig protest te horen en heus niet alleen van orthodoxe mensen, zodat ik geen gelegenheid krijg om verder te lezen. Hoe zou u die uitspraak verdedigen?

Antwoord: Als volgt: Een volmaakt harmonisch mens kent een zodanig evenwicht tussen lichaam en geest met gelijktijdig een zodanig groot bewustzijn, dat de geest voortdurend kan compenseren voor alles wat er binnen het lichaam optreedt. Dit houdt in, dat op het ogenblik dat een lichamelijk lijden ontstaat, de geest automatisch alle bewustzijn van lichamelijke pijn afsluit en het lichaam herstellen kan om hierdoor eigen harmonische toestand te kunnen handhaven.

De stelling dat Jezus God is, is gelijktijdig een verwerpen van de werkelijkheid van Zijn offer. Te zeggen, dat Jezus een volmaakt harmonisch Mens is, al evenzeer. Onverschillig welk van deze punten men aanroert, of tracht te propageren, in beide gevallen zegt men in feite, dat Jezus niet heeft geleden, dat Hij niet kon lijden, dat dus het totaal van Zijn kruisdood en Zijn herrijzenis eerder een komedie is geweest, een soort van Christelijk mysteriespel dan een werkelijkheid. Ik voor mij zou dat niet graag beweren.

Hieruit volgt dat ik moet stellen, dat Jezus op het ogenblik van Zijn kruisdood kon lijden en heeft geleden, zodat Hij noch God was noch een volmaakt harmonisch Mens, doch een Mens die naar volmaaktheid streefde. Door het offeren van eigen Wezen en Persoonlijkheid kon Jezus de volmaakte harmonie en eenheid met het Goddelijke verwerven juist dankzij Zijn onvolmaaktheid en het daaruit voortvloeiende denkvermogen tot lijden.

Ik geloof, dat wanneer men u de kans geeft dit te berde te brengen men zich nog wel eens op het hoofd zal krabben en u misschien zelfs gelijk zult krijgen. Ik kan begrijpen dat vele mensen niet graag hebben, dat er wordt gezegd: "Jezus is een gewoon Mens geweest". Want wanneer Hij een gewoon Mens is geweest, moet ook elk gewoon mens in staat worden geacht te volbrengen, wat Hij ons geleerd heeft.

Wanneer je stelt, dat Jezus een God, of een volmaakt Mens is geweest, dan kun je zeggen: "Ik ben maar een arm onvolmaakt mens, ik kan die weg niet gaan". De mens probeert dus veelal Jezus te verhogen, opdat de verplichting, die hij in Jezus' leer voelt niet zo zwaar op zijn geweten drukt. Dat is mijn opvatting.

Vraag: Maar als Jezus een gewoon Mens was, hoe kon Hij dan herrijzen, hoe kon Hij dan wonderen doen?

Antwoord: Omdat Hij zich bewust was van de Goddelijke Liefde. Maar sta mij toe hierbij op te merken, dat Jezus' Liefde niet volmaakt was.

Vraag: Maar Hij was toch door de Goddelijke Liefde boven het menselijke verheven?

Antwoord: Neen. Integendeel! Hij was wel degelijk: Mens. Indien u zich de moeite getroost de Evangelieën na te lezen vindt u daar het bewijs. "De Meester is vermoeid. De Meester trekt Zich terug, juist omdat Hij niet met de mensen samen kan zijn onttrekt Zich terug in de woestijn.

De Meester ontsteekt in toorn" Niet één keer, maar meerdere keren. Soms geselt Hij met woorden. Een keer doet Hij het ook in de praktijk en trapt een stelletje tafeltjes om in de voorhof van de tempel. Hij barst bovendien uit tegenover de Farizeeën op een manier, die niet bepaald liefdevol is. "Gij, witgepleisterde graven, van buiten schoon doch van binnen vol van verrotting en bederf". Dat zal je gezegd worden.....Dus stel ik, dat Jezus Liefde niet volmaakt was. Wel, dat Hij streefde naar de volmaaktheid. Dat Hij door Zijn voortdurende overgave aan hetgeen Hij gevoelde als de noodzaak der Goddelijke Liefde in staat was op den duur en dus niet onmiddellijk vanaf het begin, Zichzelf uit te schakelen. Zelfs toen zal Hem dat nog moeite genoeg gekost hebben. Want ware die overgave volmaakt geweest, dan zou Hij zeker niet in de Hof van Olijven gesteund hebben: "Heer, dat deze beker Mij voorbij ga". Dit behelst een ogenblik van terugtrekken en is dus niet de volledige aanvaarding der Goddelijke Liefde, die zegt: "God, ik dank U, dat ik mijzelf offeren mag voor de mensheid".

Vraag: Als Petrus het oor van Malchus afslaat zegt Hij toch, dat Hij een heir van engelen kan laten komen?

Antwoord: Zeker, en dat kan Hij ook door Zijn geestelijk bewustzijn. Maar laten wij niet vergeten, dat dergelijke krachten door een gewone magiër ook gewekt kunnen worden.

Ik wil helemaal niet oneerbiedig zijn. Maar mag ik erop wijzen, dat in Jezus' tijd alleen reeds in Zijn land een 70 a 80 wonderdoeners rondgingen, die ongeveer hetzelfde presteerden als Hij. Maar als u dit niet van mij gelooft, kijkt u dan maar eens naar de Apostelen, die zich spinnijdig komen beklagen: "Heer, zij hebben ons monopolie geschonden. Er zijn anderen die ook genezen in Uw Naam en in de Naam des Vaders". Kennelijk een bewijs dat hetgeen Jezus deed en Zijn Apostelen leerde te doen ook elders gedaan werd door anderen. Laten wij dus niet deze wonderen zien als een teken van Zijn Goddelijkheid.

Wel kunnen wij ze zien als een bewijs van Zijn inwijding in bepaalde trappen van wijsheid. Dat Jezus ingewijd was, zelfs in een zeer hoge graad, is meer dan aannemelijk. Maar dat Hij volmaakt is geweest dus niet. Want wanneer Jezus volmaakt was geweest - in de liefde b.v. - dan had Hij alleen door Zijn Wezen b.v aan Petrus belet een liefdeloze daad te stellen. Het feit dat in Jezus een verzet evenzeer aanwezig was, zij het innerlijk, maakte het mogelijk, dat Petrus Malchus even één oortje kleiner maakte.

Toen dacht Jezus: "Neen, dat mag niet. Ik mag dit niet toelaten". Daarom genas Hij het oor en zei, wat u citeerde tegen Petrus. Maar Hij moest het dus eerst weer Zichzelf te binnen brengen. Bezie het dus eens logisch. Zie niet in alles het Goddelijke, maar probeer het te begrijpen, te ontleden. Het staat in het Evangelie telkens weer, wel honderd maal, zelfs indien zij delen ervan verworpen hebben, ja, hele Evangeliën hebben vernietigd, blijft er toch nog genoeg over, dan blijft ons zelf nu nog voldoende over om ons te tonen, dat Jezus zeker niet was perfect harmonisch, volmaakt in de liefde, of iets anders.

Wel blijkt ons hieruit, dat Hij steeds streefde naar de volmaaktheid. Zou men trouwens hiervoor een beter bewijs kunnen vinden dan wordt gegeven in het verhaal over Jezus' bekoring door de duivel. Vraag u af: Kan de duivel het volmaakte benaderen, het bekoren? Dat heeft echter geen zin. Geloof mij: als er een zakenman is, dan is dat toch Joosjo Pik wel. Hij is de materialist tot en met. Het feit dat de duivel tracht Jezus te bekoren, is wel het bewijs dat hij, naar hij meent, een kans heeft. Anders zou hij dat zeker niet doen. Maar zou een duivel kans hebben tegenover God? Neen. Zou hij kans hebben tegenover een volmaakt harmonisch mens? Want die kan niet eens benaderd worden door het onharmonische, door de duivel.

Hernieuwde conclusie: Jezus streefde wel naar volmaaktheid, maar had deze nog niet bereikt. Zo kun je nog wel oven doorgaan?

Vraag: Mag ik vragen: Wie was Jezus dan? Een Geest Die gereïncarneerd was uit lichtende sfeer?

Antwoord: Jezus was inderdaad een bewuste Geest, Die vrijwillig incarneerde en dus zeker niet tot de lagere gebieden behoorde.

Die verder op het ogenblik, dat Hij door Zijn opvoeding en leven in contact kon komen met de hogere, ja, zelfs als de hoogste geest Zich vrijwillig tot Drager maakte van deze Geest, zo dus het eigen Wezen achterstellende bij de noodzaken van het Hogere. Vandaar ook, dat Hij de doop van Johannes aanvaardt. Vandaar, dat de Evangelist zelfs opmerkt, dat op dat ogenblik de Geest op Hem neerdaalde en sprak: "Dit is Mijn geliefde Zoon".

Eerst op dat ogenblik wordt de Zoeker Jezus waarlijk tot de Leraar Jezus Christus. Vóór die tijd was Hij alleen maar Jezus, Zoon van een timmerman in Nazareth.

Dat Hij een hoge Geest was, is wel zeker. Anders kies je zoiets niet. De wijze waarop Jezus werd geboren, geleefd en geleraard heeft toont ons, dat alles rond Hem tot op grote hoogte rein en zuiver geweest moet zijn. Maar alweer: er is geen bewijs, dat het volmaakt was. Het lijkt integendeel meer een bewijs, dat hogere krachten in Jezus Leven in gegrepen hebben, waar Hij hun voertuig was op aarde. Door deze dingen wordt ook de tweeledigheid van Jezus Wezen duidelijker.

Er is een kenbare splitsing tussen de mens "Jezus" en de Geest des Lichts. Vandaar dat Jezus kon lijden wat de Geest des Lichts zeker niet alleen kon doen. Vandaar dat Jezus in toorn kon ontsteken, iets wat de Geest des Lichts niet kent, of doet. Hij is wel rechtvaardig, maar zeker niet driftig. Als je Jezus leven leest, kun je zo echt voorstellen dat Jezus wel veel kon slikken, maar zo nu en dan toch wel heel erg nijdig werd. Dus spreek ik van: de Miens Jezus, dragende de Christusgeest.

Vraag: Is dan het verhaal over Jezus Geboorte en wat er toen gebeurde ook niet waar of overdreven?

Antwoord: Dergelijke legenden ontstaan rond de geboorte van elk religieus groot mens die op aarde leeft. Dan moet er iets bijzonders zijn, maar ik zou zeggen: deze verhalen zijn grotendeels anekdotisch, dus versierde waarheid. Later heeft men daar nog meer zoetelijke legenden omheen geweven. - Ik wilde haast zeggen: gewoven -.

Vraag: Waar vindt u de bevestiging van deze dingen?

Antwoord: Uit Jezus eigen mond. Hij zegt toch meerdere malen: "Niet Ik ben Het, doch de Vader, Die door Mij tot u spreekt". Als Drager van de hoogste Geest erkent Jezus, dat deze Geest door Hem spreekt tot de mensheid. Deze Geest zegt dan: "Ik ben voor U de Weg en de Waarheid". De waarheid, omdat voor de hoge Geest de waan der materie niet bestaat, de Weg, omdat slechts zij, die met en tot de hoogste Geest streven, zich aan de waan kunnen ontworstelen. Nietwaar? Het is allemaal zo klaar als een klontje.

Vraag: De geest van Jezus wist dus wel, wat Hij begon?

Antwoord: Beslist wel. Het lichaam natuurlijk niet. Dat was een gewoon kinderlichaam. De geest wist wat haar te wachten stond, maar in de geest kun je aanvaarden, wat later in de stof soms erg zwaar valt. De geest wist ook dat zij - omdat zij mens was - omtrent haar lot ook zelf zou kunnen kiezen.

Kijk eens: er wordt altijd zo ontzettend veel gepraat over Jezus grootheid. Dan denken zij allen aan het kruis. Weet u waar ik het meest mijn pet voor af wil nemen? Voor het feit dat Hij een hele nacht geworsteld hoeft met Zichzelf, of Hij Zich gevangen zou laten nemen, of niet. Hij heeft uiteindelijk Zijn lijden aanvaard. Als Hij gewild, had, had Hij dan Zijn kuiten kunnen trekken want Hij had vrienden genoeg. Dus had Hij het in dat geval heus niet zo slecht gehad. Het feit dat Hij gebleven is, is voor mij één van de hoogtepunten van Jezus leven. Evenals het feit, dat Hij geen geweld gebruikte, waar Hij dit toch meerdere malen had kunnen doen, Jezus werd door vele mensen aanvaard als de Messias. Wanneer Hij maar even op Zijn vingers had gefloten, dan waren alle partizanen van Judea en Galilea Hem te hulp gekomen.

Juist daarom was het volk later zo bitter, omdat Hij Zich gevangen liet nemen. Zij hadden immers gedacht dat Hij hun Bevrijder was, hun Messias, een soort Maccabeeër, een nieuwe Simson, een Krachtfiguur, die alle tegenstanders eenvoudig door elkaar zou gooien en de Romeinen op hun nummer zetten.

En nu liet Hij Zich gewoon gevangen nemen. Daarom riepen zij: "Kruisigt Hem, geef ons maar liever een misdadiger". Dat was heel logisch. Zij waren zwaar teleurgesteld door Hem. Zij begrepen Hem niet.

Vraag: Wat is de esoterische achtergrond van de Bruiloft te Kanaän?

Antwoord: Dat hij die de vreugde van anderen deelt, de vreugde van de anderen vergroot. Doordat Jezus met hen verheugd was, kon Hij hen Zijn eigen kracht geven ter vergroting van hun vreugde. De kruik die reeds ledig was, werd hernieuwd gevuld.

Wanneer iemand zich met je verheugt, wordt zelfs het gewoonste in het leven als water, tot een verrukkelijke wijn. Een betere wijndan men door kunstmatige roes en vreugde ooit zal kunnen vinden. Begrip van eenheid dus..... Er zit nog wel wat meer achter, maar of dat hier voor verdere discussie geschikt is, is een andere kwestie. Daar ga ik dus verder maar niet op in.

Vraag: Jezus kon doden opwekken. Konden die andere magiërs waarvan u sprak dat ook?

Antwoord: Van Simon de Tovenaar, die later doodviel, wordt ook verteld dat hij doden opwekte. Van Apollonius van Tyana wordt in geschriften bevestigd dat hij tenminste drie personen waarvan de dood toereikend werd geconstateerd, tot hernieuwd leven wekte.

Ik noem nu bekende gevallen. Het feit kwam dus meer voor. Of echter de omstandigheden en moeilijkheden bij de opwekking van Lazarus ooit door anderen worden geëvenaard betwijfel ik. Dat dergelijke wonderen ook door anderen worden volbracht, staat dus wel vast. U moet dit niet zien als een ontluistering van Jezus. Dat is helemaal mijn bedoeling niet. Ik wil alleen vaststellen dat Hij in zekere zin één van velen was. Het enige verschil tussen Hem en die anderen was, dat men in Hem de Messias zag. Daarom moest hij gedood worden. Door dit laatste kon hij ook een zo diepe indruk maken op een volk, dat anders aan dergelijke wonderdoeners nog al eens spottend, of schouderophalend voorbij ging. Vandaar ook dat geschreven staat, dat Hij in Zijn eigen stad niet werd geëerd.

Ik ontwikkel mijzelf zo wel aardig tot theoloog.

Vraag: U zei: als Jezus volkomen was geweest, had Petrus geen gewelddaad gesteld.

Maar dan zou Gods Volmaaktheid gewelddaden op de wereld moeten verhinderen.

Antwoord: Ja, maar er is één verschil. De doorsneemens en heel velen in de geest zijn niet in staat God te aanvaarden als hun volkomen Meester. Zij zien Hem wel als de Schepper, maar niet als Degene, Die hun leven bepaalt. Petrus deed dat wel, want op het woord van Jezus steekt Petrus het zwaard in de schede. M.a.w.: hij was volledig onderdanig aan Jezus. Ik zou niet graag willen beweren dat wij dat tegenover God zijn. Wij zijn heus wel eens opstandig. Daar zit juist het verschil in. Was Jezus dus volmaakte liefde geweest, dan zou Hij dit zeker zó sterk hebben uitgestraald, dat niemand in Zijn omgeving tot de haatgedachte kon komen, waarmee Petrus eerst al dat zwaard onder zijn jasje heeft gestoken en het later nog gehanteerd heeft ook.

Vraag: Er is gezegd; God is Licht zowel als duisternis. Altijd is er strijd tussen de krachten van het Licht en duister. Christus zei: "Ik ben het Licht der wereld. Niemand komt tot de Vader dan door Mij". Wanneer dit zo is, dat de mens alleen door het licht en de lichtwerken tot God komt en de mens dus voorbestemd om een lichtwezen te worden, waarom moet een drankzuchtig mens, die smart en leed over zijn naasten brengt, verontschuldigd worden, wanneer hij beweert dat God in alles, ook in de drank is, i.p.v. hem begrip bij te brengen hoe een verlicht mens te worden. De drank verjaagt het bewustzijn, terwijl de mens is voorbeschikt zijn bewustzijn te ontwikkelen. Dit verontschuldigen van werken van duisternis, brengt chaos teweeg in het begrip van de werken des lichts. Waartoe dient dan het tweesnijdend zwaard (Het woord Gods) en het oordeel, waarbij het onkruid moet worden gewied?

Antwoord: Mag ik opmerken, dat onkruid dat gewied moet worden, het tweesnijdend zwaard e.d., uitdrukkingen zijn van mens tot mens, slechts geldend op het menselijk vlak.

De kringloop die wij allemaal meemaken, is er één, die ons allemaal dwingt, willen wij tot God komen, een volledige vorming en bewustwording te ondergaan.

Vandaar dat, willen wij tot God gaan en God dus bewust kunnen aanvaarden, wij slechts tot God kunnen gaan door het licht. Wat uitdrukking is van bewustzijn. Het duister is symbool van het niet kennen, de chaos.

Wanneer u spreekt over een dronkaard, die zegt dat God ook is in de alcohol, moet ik zeggen dat hij gelijk heeft. Want zonder God kan er ook geen alcohol zijn. Anderzijds lijkt het mij, dat deze mens dan wel op een zeer eigenaardige wijze zijn God zoekt en tot zich neemt. Beter kan ik het niet achten zich te onthouden, ofschoon dit voor de dronkaard wel beter zou zijn. Maar dat moet hij zelf uitmaken. Men moet God echter in alle dingen gelijkelijk aanvaarden, dus niet slechts in alcohol en roes. Op het ogenblik, dat voor hem de alcohol en de roes voor hem belangrijk worden, ziet hij daarin niet meer God, doch zoekt hij daarin zichzelf en zijn eigen plezier. Daarin schuilt de fout.

Vraag: In de prognose voor dit jaar was sprake van de grote spanningen die aan het eind van het jaar zouden optreden, doch er wordt niet verwacht dat deze tot een wereldbrand zouden leiden. Hoe ziet u nu de situatie?

Antwoord: Weet u wat het is, aan de ene kant zijn zij op het ogenblik op de wereld zo bang zich aan ijs te branden, maar aan de andere kant zo hebzuchtig, dat niemand het risico zal nemen van een werkelijke wereldoorlog. Het gevaar is dan ook eerder gelegen in het feit dat sommigen speculeren op de afkeer van anderen een dergelijke oorlog te riskeren. Op het ogenblik is er nog voldoende pressie van alle kanten om te voorkomen dat de gevreesde wereldoorlog reeds op het ogenblik werkelijkheid wordt. D.w.z., dat men de thans hangende acties zal laten doorbloeden. Waarschijnlijk duurt dat nog een tijdje.

Wanneer u zich de prognose goed herinnert dan weet u ook, dat toen reeds werd gezegd, dat deze onlusten wel eens tot januari van het komende jaar door zouden kunnen gaan. Dit is niet erg prettig. Daarna zal men waarschijnlijk trachten door onderlinge verdragen al dan niet geheim te komen tot stabilisatie van eigen invloed en welvaart. De één wil dan wat meer hebben dan de ander. Breekt men een verdrag, dan voorzie ik het grote gevaar van een wereldoorlog in 1957. Zover wij dit kunnen overzien is dit de ogenblikkelijk toestand.

Vraag: Met die verdragen duurt het dus nog even?

Antwoord: Met deze dingen kunnen zij schijnbaar niet langzaam genoeg zijn. Op het ogenblik zit u allemaal in uw rikketik. Dat houdt in, dat men op het ogenblik b.v. de UNO zal moeten handhaven. Dat wil ook zeggen, dat men onderling verdragen zal gaan sluiten, waardoor zij menen dit fictieve wereldgouvernement iets vaster in het zadel te zetten. Het beroerde is echter, dat, wanneer zij dit doen, zij doen als twee handels joden, die proberen om elkaar in de nek te kijken. Dat gaat net zolang goed tot de één de ander werkelijk kan nemen, dan bestaat de mogelijkheid dat zij uitbarsten. Wanneer er dan één de moed heeft om de eerste atoombom te gooien..... wat kunnen wij dan nog zeggen? Dan wordt de wereld aan de eeuwigheid opgediend, geroosterd op een zacht houtskoolvuurtje.

Dit gevaar lijkt mij echter niet onoverkomelijk groot. Er kunnen ook dan nog uitwegen zijn. M.i. is de toestand op het ogenblik nog niet ver genoeg ontwikkeld om een totale wereldoorlog mogelijk te maken. Wel zal er voortdurend sprake zijn van grote manoeuvres, nu hier dan daar, kleiner acties en misschien ook mobilisaties. Zeker is, dat praktisch alle regeringen in het oosten en het westen de maatregelen hebben getroffen, waardoor zij binnen 24 tot 36 uur geheel kunnen mobiliseren. Ook in Nederland. Dus degenen die daarbij nog interesse hebben..... kijk je pakje maar eens na, of er geen knopen af zijn, of zo.

Nu goed, ik meen dat het zo'n vaart niet zal lopen. Voornamelijk omdat Rusland teveel in zichzelf is verdeeld om zonder meer een wereldoorlog te kunnen riskeren. Andere staten zijn daarvoor op het ogenblik nog niet klaar. Het gedrag van Engeland en Frankrijk wijst erop, dat ook deze staten bang zijn de achting van de wereld te verliezen en zo i.p.v. te verdienen aan een oorlog veel - zo niet alles - te verliezen. Oorlog wordt altijd gevoerd, omdat de partijen er iets in zien. Ik geloof niet dat iemand er iets in ziet ten hemel te stijgen in de vorm van ziel brûlé à l'atomique.

Vraag: Kan die innerlijke verdeeldheid van Rusland juist geen oorlog met zich brengen?

Antwoord: Dat is wel zo, maar het beroerde voor Rusland is, dat op het ogenblik dat men daar de oorlog verklaart, overal partizanenoorlogen in binnenland en deelstaten uitbreken, ook dat de dreigende opstanden in het Siberisch achterland werkelijkheid worden, waardoor het technisch potentieel sterk verminderd wordt. Dat de opstanden die dreigen in de Oekraïne en Centraal-Rusland de opstandelingen daar ertoe zullen brengen met geweld de vervulling van bepaalde eisen omtrent economie en regering af te dwingen. Landen als Polen, Roemenië, Hongarije enz. zullen van de gelegenheid gebruik willen maken door zichzelf onafhankelijk te willen verklaren. Voor Rusland blijft dan de keuze afstand te doen van deze bronnen van inkomen en in plaats daarvan daaruit te trekken, daarheen te gaan, exporteren en heel wat ook, ofwel een groot deel van eigen troepen te pletter te zien lopen binnen het eigen belangen gebied. Wil men al deze gebieden zodanig bezetten, dat men ervan verzekerd kan zijn dat hier geen opstand zal uitbreken, dan zal men geen troepen genoeg hebben om bij een eventuele aanval deze door infanterie te doen volgen. Je kunt wel een gebied vernietigen met atoombommen, maar je kunt niets bezetten zonder voldoende soldaten.

Vraag: Zou u willen duidelijk maken wat onthechting van vriendschap en liefde betekent op aarde en in de sferen?

Antwoord: Onthechting van liefde en vriendschap wil zeggen: geen binding meer aan enkelen, maar alleen nog binding en vriendschap voor het geheel. Persoonlijke relatie, liefde en vriendschap betekent: het uitverkiezen van enkelingen en het stellen van een persoonlijke relatie die een zeker bezitsbegrip met zich brengen.

Het bezitsbegrip nu kan niet geaccepteerd worden binnen het groot kosmische, bij een volledig en groot kosmisch bewustzijn. Daar zijn alle dingen voor ons uit God en dus gelijk. En aan onszelf en aan het Goddelijke. Wij kunnen dan het een niet meer dan het andere liefhebben. Wij kunnen misschien nog zekere voorkeur hebben, maar mogen die nooit tot uiting brengen. Vandaar dus onthechting in vriendschap en liefde: het persoonlijk element verloochenen.

Vraag: Elke zomer vieren in Engeland nog de Druïden hun midzomerfeest. Is dit nog net zoals vroeger, en kunt u iets meer over de huidige Druïden vertellen?

Antwoord: Ik zou zeggen: het is misschien een aardig onderwerpje voor een volgende keer. De moderne Druïde kunt u het best vergelijken met een loge, die bepaalde rituele plechtigheden volbrengt, gebaseerd op de oude gebruiken, maar daarmee zeker niet volkomen gelijk.

Vraag: In het boek "The search for Bridey Murphy" wordt verteld over een vrouw onder hypnose. Zij zei, dat zij al vroeger had geleefd onder een andere naam in Ierland, terwijl zij nu woonde in Amerika. Berust dit boek op waarheid, of is dit een verduchtheid?

Antwoord: De uitspraken daarin gedaan omtrent de verklaringen van deze vrouw berusten op waarheid. Maar wat de vrouw verklaard heeft, is niet volledig in overeenstemming met de waarheid. Er zijn n.l. vele projecties bij, die aan de hand van eventuele kennis, opgedaan uitgesproken, gelezen in boeken e.d., mede in het geheel gebracht zijn. Vandaar dat niet gesproken kan worden over een volledige en juiste weergave van een vroegere incarnatie.

Vraag: Is alles wat op deze avonden gezegd wordt afkomstig van de intelligenties, of is een gedeelte onttrokken aan het onderbewustzijn van het medium?

Antwoord: Wanneer wij het zelf kunnen zeggen, zeggen wij het liever zelf. Maar wanneer wij gebrek krijgen aan woorden, dan kijken wij vaak of het medium de juiste woorden en beelden heeft. Heeft die het ook niet, dan kijken wij even bij u en komen zo meestal nog aardig te land. De inhoud van wat gezegd wordt - niet de wijze waarop het gezegd wordt - is geheel van ons afkomstig.

Vraag: Wat u brengt, is dat schijnwaarheid, of waarheid?

Antwoord: Wat wij brengen is waarheid. Wanneer u het toch ziet als indirecte - of schijnwaarheid - dan ligt het aan uzelf, dan kunt u de waarheid nog niet bevatten. Want een waarheid is meestal zo simpel, dat zij meestal moeilijker te begrijpen is dan menige leugen. Vandaar dat ik mij uw vraag kan voorstellen en ook de geest, waarin zij wordt gedaan.

Vraag: Ziet u de sterren, zoals wij ze zien?

Antwoord: Op een andere wijze dan u. Wij zien ze als persoonlijkheden wier uitstraling wij kennen, u ziet ze als hemellichamen die een eigen straling hebben.

Mag ik aannemen dat wij alle vragen zo ongeveer beantwoord hebben?

Vraag: Er werd gezegd, dat ons zonnestelsel zich verwijdert van het kosmisch middelpunt. Ligt dit in het zonnestelsel, of daarbuiten?

Antwoord: Erbuiten, Voldoende?

De volgende keer gaan wij verder. Thans geef ik het woord over aan de laatste spreker, die kort voor u zal sluiten.

Goedenavond.

Goedenavond, vrienden.

Aan de hand van een door u te stellen onderwerp zal ik een kort slotwoord op deze avond spreken. Welk onderwerp wenst u?

AANVAARDING

De wereld niet verwerpen,
terwijl de wereld je haat.
Het leven aanvaarden,
terwijl het leven je tegenstaat.

Te weten: grotere krachten
uit Goddelijk kosmisch zijn,
leiden mijne wegen.
Ik zelve ben te klein
te begrijpen:
dat is aanvaarden.

Aanvaarding - accepteren,
wat je door het lot wordt opgelegd,
begrijpen, dat een beter streven
je in 't leven soms ontzegt,
wat je zo begeert.

Aanvaarding is begrip
in 's levens werkelijke kracht.
Aanvaarding is geloof
aan Gods Liefde en Gods Macht.
Aanvaarding is het leven
in een werkelijkheid
en niet in waan,
waarin het "IK"
tegen het leven strijd.

Ik geloof, dat ik hiermede "AANVAARDING" voor u duidelijk genoeg heb gekarakteriseerd. Wij weten dat het moeilijk is om te aanvaarden. Maar zonder aanvaarding kunnen wij niet werkelijk leven. Elk verzet dat in ons rijst, tegen wat ons in het leven wordt opgelegd, betekent een ons verwijderen van de werkelijkheid.

De beleving in de werkelijkheid echter is een noodzaak om door de beleving van wat wij zien als waarheid tot een bewustzijn te komen.

Aanvaarding is dus een kenteken van bewustwording. Aanvaarding is ook tevens een noodzaak, dat wij 's levens weg op de juiste wijze kunnen volbrengen.

Ik dank u hiermede voor uw aandacht. Ik wens u allemaal een goedenavond, een gezegende huisgang en nachtrust.